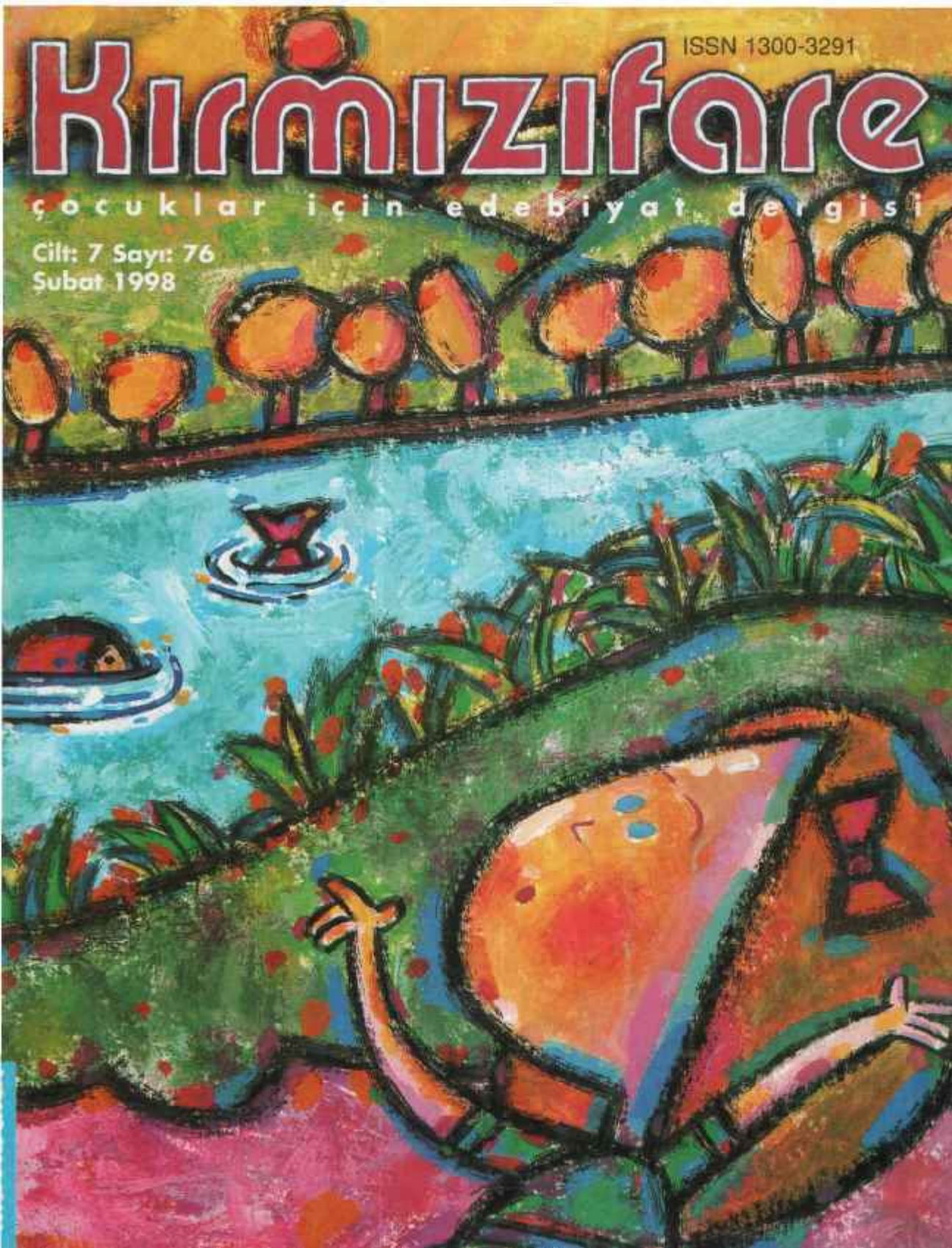

ISSN 1300-3291

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat dergisi

Cilt: 7 Sayı: 76
Subat 1998

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incelenmiş, eğitim ve Öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

ISSN 1300-3291
Kırmızıfare
ç o c u k l a r i ç i n e d e b i y a t d e r g i s i

Cilt: 7 * Sayı: 76 * Şubat 1998

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

Abone Servisi:
Selma Erdoğan

*

Sayfa Tasarımı:
Meltem Önel

*

Ayda bir çıkar.
Fiyatı: 300.000TL

Abonelik Bedeli:

Yıllık 12 sayı: 3.500.000TL

(Cilt kapağı yıl sonunda abonelere ücretsiz gönderilir.)

Yurtdışı: DM70.

*

Baskı: Yaylacık Matbaası (567 80 03)

MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cad. 33 Ferah Ap. Kat:4 80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0212)252 63 75-76 * Faks: (0212)244 08 60

mavibulut@superonline.com

*Derginizin bu sayısı
Kültür Bakanlığı Kütüphaneler Genel Müdürlüğü tarafından
Türkiye'nin 700 kütüphanesinde okurlarına sunulmaktadır.*

Kapak: Ümit Ögmel

MERHABA

Aramızda 29 Şubat'ta doğan var mı? Bu tarihte doğanlar doğum günlerini dört yılda bir mi kutluyorlar? Ya da, 29 Şubat yalnızca dört yılda bir geldiği için örneğin 40 yaşına geldiklerinde "Ben 10 yaşındayım" mı? diyecekler.

Edebiyat ve sevgi dolu günler.

Fatih Erdoğan

FINDIK FARESİ

DÜNYA İSTİYORUM

Dünya istiyorum
Ama temiz olsun
İnsanları iyi olsun
Güzel olsun

Dünya istiyorum
Kuşları, çiçekleri eksik olmasın
Her şeyi tam olsun
Eksik olmasın

Gamze ÖZGÜZ
Kazım Karabekir İlkokulu
İstanbul

RÜYA

Rüyamda gördüm çocukları
Oynuyorlardı
Sevgi dolu kalpleriyle
Keşke tüm insanların kalbinde
Bu kadar sevgi olsa

Rüyamda gördüm renkleri
Renkleri derken çiçekleri
Hepsi çeşit çeşit
Annem,
Çiçekler güzel kokar demişti
Öyle haklıymış ki
Renkleri birbirinden güzeldi

Elif DİKEÇ, İstanbul

KUŞLARIM

Ben kuşlarımı çok seviyorum
Çünkü her zaman cik cik diye ötüyorlar
Ben kuşlarıma yem veriyorum
Kuşlarımı çok seviyorum

Kuşlarımı her zaman besliyorum
Çünkü kuşlarımı sevdiğim için
Kuşlarımı hiç yalnız bırakmam
Çünkü kuşlarımı çok seviyorum

Her sabah kalkınca
Kuşlarım cik cik diye ötüyorlar
Kuşlarım çok güzel
Ben kuşlarımı çok seviyorum

Handan TÜRKMEÑOĞLU
Şeyh Şamil İlkokulu, İstanbul

Altın Simit Tablaları

Bir zamanlar şehirdeki yüksek apartmanlardan birinde, para kazanmak için sokaklarda çalışmak zorunda olan çocukların koruyuculuğunu yapan bir büyücü yaşıyordu.

Bu büyücü simitçilik yapan, ayakkabı boyayan, otobüs garajlarında plastik bidonlarda buzlu

su satan çocukları gözetir, başları sıkıştığında yardımlarına koşardı. Ama artık yaşlanmaya başladığından sokaklarda kendisi gezemiyor, şehre stajyer bir büyücü olan yardımcısını gönderiyordu.

Bir gün yardımcısı ona vapur iskelesinde simit satan üç çocuktan söz etti. Gözyaşlarını saklamaya

çalışarak "Kimseleri yok, çok fakirler," dedi.

"Yağmur yağdığında sular ayakkabılarından içeri doluyor, rüzgâr eski gömleklerinin içinde uğulduyor. Geceleri vapur iskelesindeki tahta sıralarda uyuyorlar."

Büyücü "Pekâlâ," diyerek içi türlü inanılmaz şeylerle dolu olan dolabının kapağını açtı, üç altın simit tablası çıkarttı.

"Bunlar da ne? Altın gibi parlıyorlar," dedi yardımcısı.

"Altından yapılmışlar da ondan," diye cevap verdi büyücü. Şimdi bu tablaları al, çocuklar uyurken onların tahta simit tablaları ile değiştir." Yardımcı tablaları aldı ve koşa koşa çocukların uyudukları vapur iskelesine gitti. Zavallicıklar tahta tablalarını başlarının altına koymuşlar, üzerlerini renkli gazete sayfaları ile örtmüşler, horul horul uyuyorlardı. O kadar yorgundular ki gece yansında güneş gözlükleri takan ve etekleri yerleri süpüren yeşil bir yağmurlukla dolaşan tuhaf bir gencin

başlarının altındaki tahta tablaları altın simit tablaları ile değiştirdiğini fark etmediler bile. Ertesi sabah uyanıp pırıl pırıl parlayan tablaları görünce çok şaşırıldılar. O sabah hiçbiri simit almak için fırıncının dükkânının önünde diğer simitçilerle birlikte sıraya girmedi. Onun yerine tablalarını gazetelere sarıp koltuklarının altına koydular ve doğruca kuyumcular çarşısının yolunu tuttular. Diğer simitçi çocuklar okullarının önünde, otobüs duraklarında, vapur iskelelerinde her günkü gibi "sıcak simit... çıtır çıtır gevrek simit!" diye bağırmaya başladıklarında bizimkiler cepleri tıka basa para ile dolu kuyumcular çarşısından çıkıyorlardı. Bu paralarla neler yaptıklarına gelince:

Simitçi çocuklardan en ufak tefek ve zayıf olanı yolunun üzerindeki ilk pastaneye daldı. Elmalı pastalar, çilekli pastalar, muzlu pastalar, kestaneli pastalar, kavunlu pastalar ve karpuzlu pastalardan tıka basa yedi. Çikolatalı sütler, çilekli sütler, muzlu sütler, kavunlu sütler ve

karpuzlu sütler içti. Sonunda
hale geldiğinde
pastaneden çıkıp pahalı bir otele
yerleşti ve yumuşacık yorganların,
bembeyaz çarşafların arasında
derin bir uykuya daldı. Tüm parası
bitene dek günlerini gönlünce yiyip

içerek geçirdi.

İkinci simitçi çocuğun uzun
zamandan beri bütün arzusu
şehirdeki sinemalara gitmek,
eğlence yerlerini dolaşmaktı. Bu
nedenle ilk işi en yakın sinemaya
dalıp tam gönlüne göre kaçmak
kovalamak, heyecanlı bir macera
filmi seyretmek oldu. O da
kendisini en lüks kebabçılarda
ağırladı, gecelerini en pahalı
otellerde geçirdi, en şık
mağazaları dolaşarak en son
moda giysilerden aldı. Parası
bitene dek vur patlasın çal
oynasın eğlendi.

5

İlk iki çocuğun yaptıklarından
büyük bir hayal kırıklığına
uğrayan yardımcı üçüncü simitçi
çocuğu görmeye gitti. Üçüncü
çocuk da arkadaşları gibi açtı ve
üşümüştü. Ama elindeki parayı
akıllıca kullanması gerektiğini de
biliyordu. O nedenle önce güzelce
karnını doyurdu, sonra da kışı sıcak
geçirmesini sağlayacak kalın bir
palto ile sağlam çizmeler aldı

koyup doğruca sabahlan simit aldığı fırına gitti. Fırıncıya dükkânına ortak olmayı teklif etti. Onun bu girişkenliği iyi kalpli fırıncının hoşuna gitti.

"Tamam, anlaştık," dedi fırıncı kel kafasını kaşıyarak. "Koyduğun para kadar kârdan pay alırsın."

"Anlaştık." Fırıncı çocuğa geceleri kalabileceği bir yer de verdi. Böylece çocuk az da olsa sürekli bir kazanca ve akşamları uyuyabileceği sıcak bir yere sahip oldu. Biraz para biriktirince de gidip okula yazıldı ve kendisine kitaplar satın aldı.

Büyücünün yardımcısı olup bitenleri gidip öfke içinde büyücüye anlattı. İlk iki çocuğa çok kızılıyordu. "Ne kadar da aptallarmış," diye bağırdı. "Onlara verdiğimiz şans kullanmadılar. Paralarını çarçur ettiler. Onlara asla yardım etmemeliydik!" Büyücü, "Doğru, şanslarını kullanamadılar. Ama o kadar acıkmış ve üşümüşlerdi ki o yüzden geleceği düşünmeyi akıl edemediler," diyerek dolabının

kapağını açtı. Bu kez iki altın simit çıkardı dolaptan. "Şimdi git, bu simitleri sattıkları simitlerin arasına yerleştir," dedi. Yardımcı yeşil yağmurluğunun etekleri uça uça vapur iskelesine gitti, çocukları eskimiş şık giysileri içinde simit satarken buldu. Simit almak bahanesiyle onlara yaklaşıp çocuklar ceplerinde para üstü ararken altın simitleri tablalarına bıraktı.

"Hey, bak burada ne var! Altın bir simit."

"İşte benim tablamda da bir tane var. Yaşasın yeniden paramız oldu." Çocuklardan ilki daha önce olanlardan ders aldığı için simitini koluna takarak arkadaşına akıl danışmak üzere doğruca fırının yolunu tuttu.

İkinci simitçi de önce onun ardından seğırtti ama yolda şehre yeni gelen bir sirkin afişlerini gördü. "Bu sirki kaçırmamalıyım," diye düşündü. "Nasılca çok şanslıyım. Önce altın bir simit tablası buldum, sonra da altın bir simit. Paramı ne yapmam gerektiğini bir dahaki sefere

düşünürüm. Şimdi gidip bu sirki göreyim. Palyaçolar, ateşten atlayan aslanlar, trapezçiler... Ne çok eğleneceğim kim bilir!"

Olanları duyan büyücü kafasını salladı. "Ne yapalım, biz elimizden geleni yaptık, öyle değil mi?" dedi yardımcısına. "Yardıma ihtiyacı olan bir sürü çocukla dolu şehir. Onlarla ilgilenmemiz gerek."

Aradan geçen yıllar içinde iki simitçi çocuk okumuş ve zengin iki adam

oklular. Vapur iskelesinin önünde soğuktan titreyerek simit sattıkları günleri hiçbir zaman unutmadılar. Kendileri gibi çalışarak para kazanmak zorunda olan çocuklara

her zaman yardımcı oldular, onlara kol kanat gerdiler. Onlara karşı her zaman anlayışlı ve hoşgörülü olmayı

da ihmal

etmediler. Çünkü

insanların hatalar

yapabileceğini çok iyi

biliyorlardı. Özellikle uzun

zamandır aç kalmış ve

üşümüşlerse.

Evet işte böyle.

Üçüncü çocuğa

neler oldu diye

merak

ediyorsanız;

bilmiyorum. Belki hayatı boyunca o iskelenin önünde simitçilik yapmıştır, belki de şehre gelen sirklerden birine katılıp dünyayı dolaşmaya çıkmıştır, kim bilir?

FİLLER

Filler, yaşayan tüm kara memelilerinin en büyükleridir. Uzun hortumları ve neredeyse tüsüz denebilecek vücutları ile tuhaf bir biçimde, ayaklarını sürüyerek yürürler. Hem erkeklerin, hem dişilerin uzun, çıkık, kesici ön dişleri vardır. Dişi fillerin hortumları çoğunlukla çok kısadır.

Her iki cinsin de kocaman, uzun ve düz azı dişleri vardır. Bunları yaprakları, çimenleri, ağaç kabularını ve meyveleri parçalamak için kullanırlar. Burun delikleri ise hortumlarının ucunda yer alır ve bu hortumla içeri çektikleri suyu ağızlarına ya da havaya püskürtürler. Afrika fillerinin alınları kubbe biçiminde ya da dışbükeyken; Asya fillerininki çukur ya da içbükeydir.

8

Filler, genellikle iyi örgütlenmiş sürüler halinde yaşarlar. Yaşamları, ideal koşullarda 60 yaşına kadar sürebilir. Ancak ölü fillerin cesetlerine pek sık rastlanmadığından, fillerin ölecekleri yerler hakkında esrarengiz hikayeler anlatılagelmiştir.

Bir fil, her gün yarım tona yakın yemek yer, bu nedenle bir sürü, geniş bir alandaki yeşilliğin çoğunu tüketir. Ormanlarda yemek aramak için yaptıkları yüzlerce millik yollar sırasında arkalarında açıkça işaretlenmiş izler bırakırlar. Afrika'nın bazı kesimlerinde bu izler yol yapımında kullanılmaktadır. Filler, ayrıca su içmek ve vücutlarını yıkayıp böceklerden temizleyebilmek için büyük su kaynaklarına gereksinim duyarlar.

Afrika fili ise Sahra Çölü'nün güneyinde yaşar. Hint fillerinden daha büyük kullara sahiptir. Bir Afrika filinin omuzboyu 3,5 metreye kadar çıkabilecekken, kiloları 4 tona varabilmekte, sadece hortumları ise 400 kilo gelebilmektedir. Dişileri, erkeklerden daha küçüktür, omuz boylan 2,5 metre civarındadır. Afrika filleri eğitilmiş ve evcilleştirilmişlerdir ancak Hint fillerinin aksine Afrika'nın birçok bölgesinde soyları tüketilmiştir.

Hint fili ise, Hindistan'ın doğusundan, Hindi-Çin'e ve güney

Sumatra'ya uzanan bir yaşam alanına sahiptir. Küçük kulaları ve cüssesi onu Afrika filinden ayıran başlıca özellikleridir. Kiloları 3,5 ton civarındadır, omuzboyları da 2,5 metreyi geçmez. Afrika filleri oyun hayvanı ve yeryüzünün en büyük memelileri olarak bilinirken Hint filleri iş hayvanları olarak isim yapmışlardır. Bu filler ağır nesnelere hareket ettirmek veya sırtlarında yük taşımak için eğitilmektedirler. Ayrıca törenlerde, resmi geçitlerde avcılara taşımak, savaş hayvanı olarak ve sirk hayvanı olarak eğitilmişlerdir. Sirklerdeki başlıca numaraları ise yere yatmak, oturmak, çevrelerinde dönmek ve arka ayakları üzerinde dönmektir.

9

Derleyen: Melis Evsen

Kaynak:
The Hamlyn Children's
Animal World Encyclopedia in
Colour, Anabrittanica

Seylan'da yaşayan filler hortum yoksunluğu içindeyken, Sumatra'da yaşayan filler ise daha küçük olmalarına rağmen hortumları daha büyüktür.

İNSANLIĞIN UZUN YOLCULUĞU

KAZIKLAR ÜZERİNE YAPILAN GÖL EVLERİ

10 . Toplu yaşamayı tek başlarına yaşamaya tercih eden insanlar, göller üzerinde çaktıkları kazıklar üzerinde kulübeler inşa ederlerdi. Çok eski devirlerden beri barındıkları mağaralardan çıkarak göl evlerinde yaşamaya başlamak, şüphesiz o devir insanı için büyük bir gelişmeydi. Birlikte yaşamaya başlamak birlik, ilgi, yardımlaşma gibi güzel duyguları da beraberinde getiriyordu. "Morges" civarında bir göl köyü, 400 m. uzunluk; 100 m. genişlikte bir araziyi kaplıyordu. Bazı kalıntılarda, göl dibine çakılmış 100.000'den fazla kazığın varolduğu görülmüştür. Sizce de böylesine büyük işlerin sadece taş aletlerle başarılmış olması şaşılacak şey değil mi?

Evlerin özellikle göl üzerine yapılmasının sebepleri var tabii. Düşman ve vahşi hayvanlardan korunmak bu sebeplerin en başta gelenleri. Sıcak iklimlerde, bugün bile su üzerinde mesken yapıp yaşayan kabileler vardır.

Üç eşsiz dergi...

Sizin için...

Aylık çocuk dergisi...

Eşi benzeri yok. Okumayı seven, güzel şeyler okumak isteyenler için... Abone olun, size hep gelelim...

12 sayı karşılığı yıllık abone bedeli 3.500.000 TL

(Abone olmak için sayfayı çeviriniz.)

Büyükleriniz için...

Çocuk edebiyatı araştırmaları dergisi.

Anne babalar, kütüphaneciler, araştırmacılar, yazarlar, çizerler, öğretmenler için...abone olun.

4 sayı karşılığı yıllık abone bedeli 1.900.000 TL

(Abone olmak için sayfayı çeviriniz.)

Kedi dostları için...

Kedileri ve hayvanları seven herkes için...

4 sayı karşılığı yıllık abone bedeli 1.700.000

TL

(Abone olmak için sayfayı çeviriniz.)

Kedi Dergisi ABONE FORMU

Kedi Dergisi'ne bir yıllık (4 sayı karşılığı) abonelik bedeli 1.700.000 liradır. Abone olmak için aşağıdaki yollardan biriyle ödemenizi yaptıktan sonra bu formu bize faksla veya posta ile gönderiniz.

Mavibulut Yayınları Yeniçarşı Cad. 33 Ferah Ap. Galatasaray İstanbul.

Tel: 0212-252 63 75 Faks: 0212-244 08 60 mavibulut@superonline.com

Ödeme yapmak için:

1. Postaneden: Bu formu doldurduktan sonra bir postaneden posta çeki ile Kırmızıfare Dergisi 127469 numaralı posta çeki hesabına yatırıp alındı belgesi ile birlikte formu bize gönderiniz veya fakslayınız.

2. Bankadan: Mavibulut Yayınları İş Bankası Beyoğlu Şubesi 1011-1298483 numaralı veya Yapı Kredi Beyoğlu Şubesi 1560185-1 numaralı hesaba yatırdıktan sonra bu formla birlikte ödeme dekontunu bize gönderiniz veya fakslayınız.

3. Kredi Kartıyla: Kredi kartı numaranızı ve son kullanma tarihini aşağıya yazıp bu formu bize gönderiniz veya fakslayınız.

☐	Visa	☐	MasterCard	☐	EuroCard	☐	Son kullanma tarihi
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐

Kart No:

Kredi kartı sahibinin adı soyadı, imzası:

Ödeme miktarı:.....TL

Abonenin adı soyadı:

Adresi ve telefonu:

PAZAR SABAHI

Aslı NİYAZİOĞLU
Resimleyen: Meltem Önel

Tık tık!...

Yağmur cama vuruyordu. Hava hâlâ karanlıktı ama kalkma vakti galiba. Yavaşça battaniyemden çıktım. Evde hiç ses yoktu. Herkes uyuyordu. Sıkıca giyindim, kalın çoraplarımı ayağıma geçirdim. Bir gece önceden hazırladığım sepetimi yatağımın altından çıkarttım. Gürültü yapmamak için çok dikkatli ve sessiz hareket ediyordum. Odamdan parmaklarımın ucunda çıktım. Kocaman sokak kapısı bu sabah sanki bana yardımcı olmak istermiş gibi sus pus açıldı. Yağmurluğum... Lastik ayakkabılarım... Ve dışarı süzüldük. Kapı yavaşça kapandı. Tamam. Apartmanın merdivenlerini dörder beşer indim. Dışarıda serince bir rüzgâr çarptı. Yağmur da hızlanmıştı.

Gülümseyip koşmaya başladım.

Arka sahadan kestirip parka kadar koştum hiç durmadan.

Parkın göletindeki kırmızı balıklar tembel tembel bakmıyorlardı. Yanlarında da birkaç yaprak. Hepsi (balıklar ve yapraklar) anneannemin "Aman pis" dediği koyu yeşil sulara yüzüyorlardı. Gri bir gökyüzü. Mum boyalar sepetteydi değil mi? Biraz endişeli

bir kontrolden sonra
yoluma devam ettim. Parktan
çıktım. Sema sokağa girdim. Firuz
Mahallesi'nin sonlarına kadar yürüdüm.
Soldan ikinci apartman, üçüncü kat. "Zırr.."
"Kapı açık."

Gökkuşağı büyücüsünün küçük evine varmışım. Gökkuşağı
büyücüsü içeriden, "Salondayım" diye seslendi. Onu kanapeye
bir sürü battaniyeyle birlikte yerleşmiş buldum. Burnu
kıpkırmızıydı. Kocaman bir kâğıt mendil kutusu kucacağında, hapşıra
tıksıra uzanmıştı.

"Hoş geldin!" dedi. "Umarım çok ıslanmadın."

"Yağmur güzeldi," dedim.

"İyi iyi, ama üşütme!"

Yağmurluğumu çıkarttım. Mutfağa girip ıhlamur kaynattım. Gökkuşağı büyücüsü keyifli
keyifli ıhlamurunu yudumlarken "Getirdin mi?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Ama umarım işinize yarar, kırmızı az kalmıştı."

Septen mum boyalarımı çıkarttım.

"Bir bakalım," dedi.

Boyalan masaya yerleştirdik. Dışarıda yağmur azalmıştı. Bulutlar acele acele geçiyorlar
Gökkuşağı büyücüsü boyalan sıraladı.

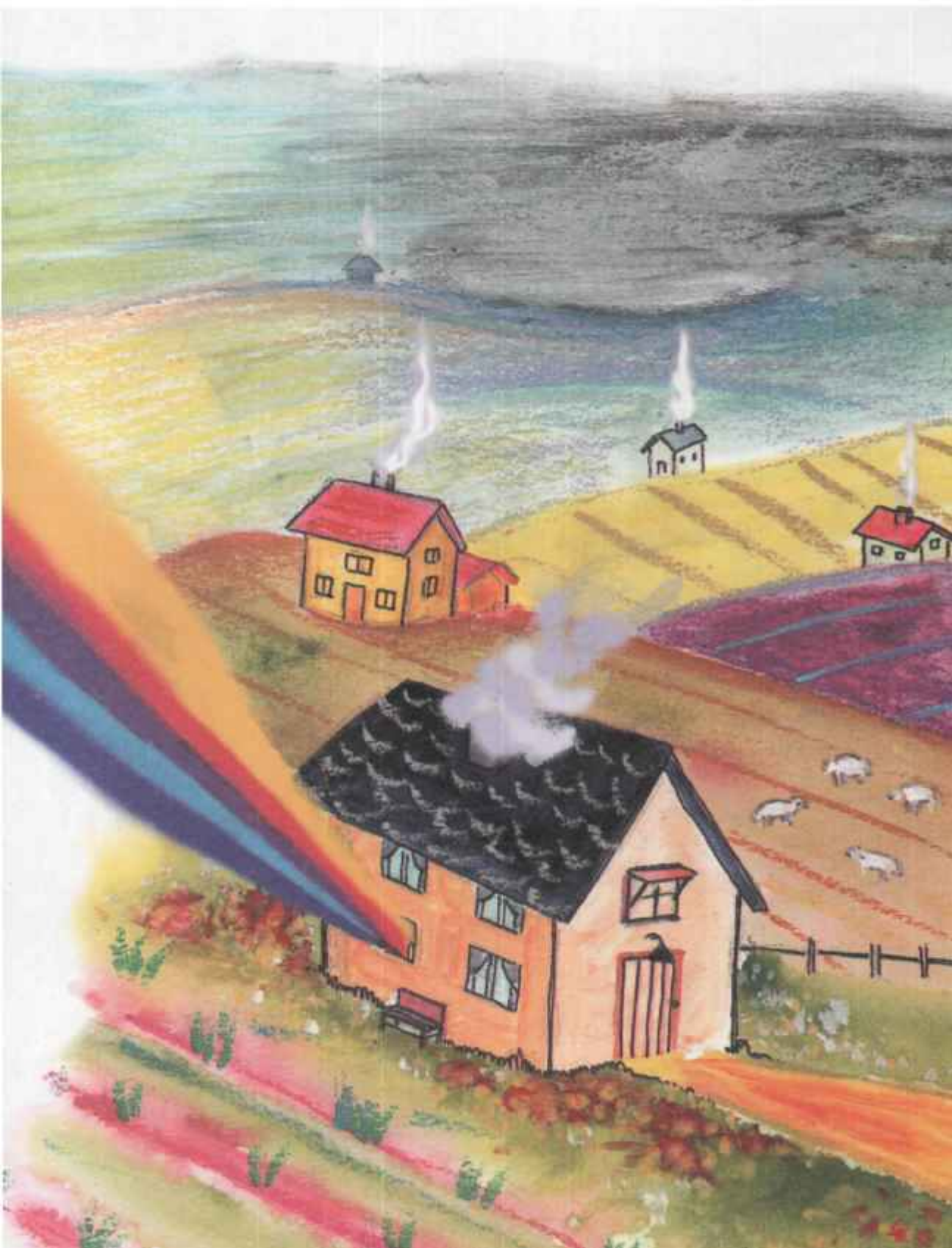
Sarı, kırmızı, mor, mavi, lacivert.

Sonra onları büyücek bir resim kağıdının üzerine yerleştirdi.

"Koş aç bakalım pencereyi."

Koşup pencereyi açtım. Kâğıt havada sallandı. Renkler uçuştular. Tam o onda güneş ç
Ve bulutların arkasından çok güzel (kırmızısı biraz eksik) bir gökkuşağı görüldü.

Güzel bir pazar sabahı başlıyordu.

AYDAKİ TAVŞAN

Emine Yakupođlu

14

Tavşanı ilk defa sokakta gördü. Bir karton kutu içinde beş-altı taneydiler. Top kuyruklu, yumurta gövdeli ve uzun yaprak kulaklı. Toplananlara aldırmadan, kırmızı cam gözleriyle çevreye bakınıyorlardı. Bir yandan da yiyeceklerden arta kalanları atıştırmaktaydılar. Daha önce televizyonda havuç yiyen tavşanı görmüştü. Ama gerçekte ne tatlıydı yemeleri.

On dört yaşlarındaki satıcısı hareketsiz izliyordu hayvanları. Gelen geçen çocukların dokunmasına da ses çıkarmıyordu. Yağmur başlamıştı. Üstelik hava kararmak üzereydi. Artık satamayacağı duygusu yüzüne yerleşmişti. Eski, büyükçe ceketini ve kasketi tek koruyucusuydu.

Babasının çekiştirmesine karşın Sinancan izlemeyi sürdürdü. Korktuğu halde o da diğer çocuklar gibi, tavşanın sırtını okşadı. Bir eli babasına sıkı sıkı tutuluyken. Yumuşak tüyleri ne güzeldi; pamuk gibi. O en beyaz olanını sevmişti.

Evde istediği kadar oyuncacı vardı. Ama hepsi de oyuncaktı işte. Başka kardeşi bile yoktu. Birdenbire, "Baba! Onu bana alsana," dedi. "Olur mu öyle şey?" dedi babası kızarak. "Biz ona

bakamayız," diye ekledi. Sinancan, "Neden baba? Başka çocukların kuşu var, köpeği var. Benim de tavşanımlı olsun," dedi içtenlikle. Babası, "Annen bu işe ne der bilmiyoruz. Bunu annenle konuşmalısın. Annen çalışıyor. Üstelik sen de yuvaya gidiyorsun. Kim bakacak tavşana? Hem nasıl bakıldığını bile bilmiyoruz," diyerek Sinancan'ı ikna etmeye çalıştı. Ama o vazgeçmemişti. Akşam yemekte ve daha sonraki konuşmalarda hep tavşandan söz etti Sinancan. Annesi de tavşanın bahçeli bir evde daha iyi bakılacağını, apartmanda tutsak etmemeleri gerektiğini anlattı.

Yatmaya gittiklerinde Sinancan, annesine: "Bahçeli evimiz olduğunda bana tavşan alacak mısın?" diye sordu. "Tabii," dedi annesi. Ardından da oğlunun üzüntüsünü yok etmek için, "Sana aydaki tavşanın öyküsünü anlatayım mı?" dedi. Sinancan heyecanla, "Evet anne ne olursun!" dedi. Annesi anlatmaya başladı:

"Çok uzak bir ülkede geniş ovalar ve otlaklar varmış. Orada karıncalar kadar çok tavşan yaşarmış. Aradan yıllar geçmiş. Başka şehirlerden gelen insanlar bu yerlere fabrikalar, yollar yapmışlar.

Ve bahçeler yok olmaya başlamış. Ardından tavşanlar da. Çünkü insanlar oraları yok ederken tavşanları da avlıyorlarmış. Buralarda yaşayan insanlar ise tavşanların yok oluşuna çok üzülmüyorlarmış. Ama ellerinden de hiçbir şey gelmiyormuş. Günden güne tavşanlar daha da azalmışlar. Artık onları görmek mümkün değilmiş. Daha önce hayvanlarla birlikte yaşayan insanlar yok olan tavşanların Ay'ın yüzeyine yerleştiğine inanmışlar; Aydedeyi gece ve gündüz ne zaman görseler uzun uzun seyretmişler. Üzerindeki karaltıda bir tavşan görüntüsü belirdiğini görmüşler. Tavşanların orada oluşları insanları çok sevindirmiş. Böylelikle yeniden mutlu olabilmışler." diyerek öyküyü bitirdi.

Sinancan sevinçle "Anne biz de aya bakalım mı? Belki de benim tavşanı görebiliriz," dedi. Annesi perdeyi araladı. Birlikte camdan dışarıya baktılar. Ama aydedeyi göremediler. Annesi bundan sonraki bütün geceler Ay'da tavşanı birlikte arayacağına söz verdi. Oğlunu öperek iyi geceler diledi. Sinancan gözlerini yumdu. Ama yüreğindeki tavşan Ay'a çıkmıştı.

16

Resimleyen: Meltem Önel

Nur BİLİMER

Resimleyen:
Meltem Onel

UÇAK UÇAK DEĞİL KREMA POMPASI HEDEFİ BÜYÜK DONDURMA ADASI

17

Yılın ilk soğuk günüydü. Barış'lara gittiğimde evde telaş vardı. Barış'ın ateşi 39 dereceyi geçmişti. Oldum olası çocuklarla konuşmayı, büyüklerle konuşmaya yeğlemişimdir. Doğruca Barış'ın odasına gittim. Başını iki yastığa birden yaslanmış, gözleri çakmak çakmak yatıyordu. Yorgan kıvrımları arasında bir takım askerler, uçaklar, resimler duruyordu. Yatağın yanındaki iskemleye oturdum. Buz gibi olmuş elimi Barış'ın alnına koydum. Bir küçük havlu, birkaç parça buz ve bir tas içinde biraz su getirmelerini istedim. Bir yandan Barış'ın başına, bileklerine soğuk havlu uygularken bir yandan da ona, amcamın bana aynı böyle ateşlendiğim bir gün anlattığı öyküyü anlattım.

Amcam bana olayın kendi başından geçtiğini söylemişti. Gerçekten de çok maceraperest bir kişiydi. Tibet'e, Himalayalar'a, Ümit Burnu'na, Çin'e, Hint'e, Titikaka'ya hep değişik yollarla gitmişti. Babaannemle halalarımı hep yürekleri ağzlarında, hep merak içinde yaşatmıştı. Uzun bir süre ortadan yok olurdu. Günlerden bir gün çıkıp geri gelince çok sevinirdik. Anlattığı birbirinden ilginç serüvenlerle de başta babaannem olmak üzere hepimiz bol bol övünürdük. Olayın geçtiği günlerde amcam on dört-on beş yaşlarındaymış. O zaman Norveç'te

oturuyorlarmış. Amcam İskandinavya'dan İzlanda'ya geçmeyi aklına koymuş ve Norveç'ten kaçak olarak bir uçağa binmiş. Barış sımsıcak nefesinin arasından "Nasıl binmiş?" diye fısıldadı.

"İşte ben de ona bunu sormuştum," diye yanıtladım. Ayrıntıya girmemişti, "Uçaklarda yeni çalışmaya başlamış bir arkadaşımın yardımıyla," demekle yetinmişti.

Her neyse, meğer amcamın bindiği uçağın gizli bir görevi varmış. Uçak uçak değil, kocaman bir krema pompasıymış ama amcam bunu ancak uçak havalandıktan sonra anlayacakmış. Uçaktakiler amcamı çok geç fark ettikleri için programlarını bozmamışlar ama ona, göreceklerini kimseye söylememesini sıkı sıkıya tembih etmişler. Hatta bir tanesi biraz sertçe, "Kaçak yolcu! Çeneni sıkı tut!" diye uyarılmış amcamı. O gün bu gündür amcam olanları kimseye anlatmamış. İlk kez bana söylemiş. Ben de ilk kez Barış'a anlatıyorum. Barış da büyüdüğünde ateşi yükselmiş bir çocuğa anlatabilir.

"Uçak uçak değil, büyük bir krema pompasıymış," demiştim ya. Amcam olup biteni uçağın penceresinden ilgiyle izliyormuş. Uçak Grönland Denizi üstünde uçarken alçalmaya başlamış ve bembeyaz bir buzul ya da buz adasının üzerine gelince iyice alçalmış. Tabii amcam merak ve biraz da korkuyla izliyormuş. "Aman ne oluyoruz?" demeye başlamış ki, uçakta Norveççe bir ses yankılanmış ve 70 ve 80'inci enlem arası 20'inci boylam üzerinde bulduklarını ve az sonra Büyük Dondurma Adasına varacaklarını bildirmiş.

Uçak bembeyaz buz adasının tam üzerine geldiğinde buzlara sıcak çikolata sosu püskürtmeğe başlamış. Sıcak çikolata aynı buzlu dondurma külahının üstüne dökülmüş gibi dumanlar çıkararak tüm adacığ

kaplamış ve donmuş. Uçak biraz yükselmiş, adacık üzerindeki buharlar dağılınca bir tur daha atarak yeniden alçalmış. Bu kez uçağın başka bir bölümünden çikolatanın üstüne krema pompalamaya başlamışlar. Amcam heyecan içinde izliyormuş.

Buz adacığı, üstü sıcak çikolata en tepesi bembeyaz krema aynı kayık tabakta çikolata soslu dondurma görünümündeymiş. "Bir insek de tadına baksak şu güzel şeyin," diye düşünmüş amcam. Düşünmekle kalmamış ağzından dökülmüş bu

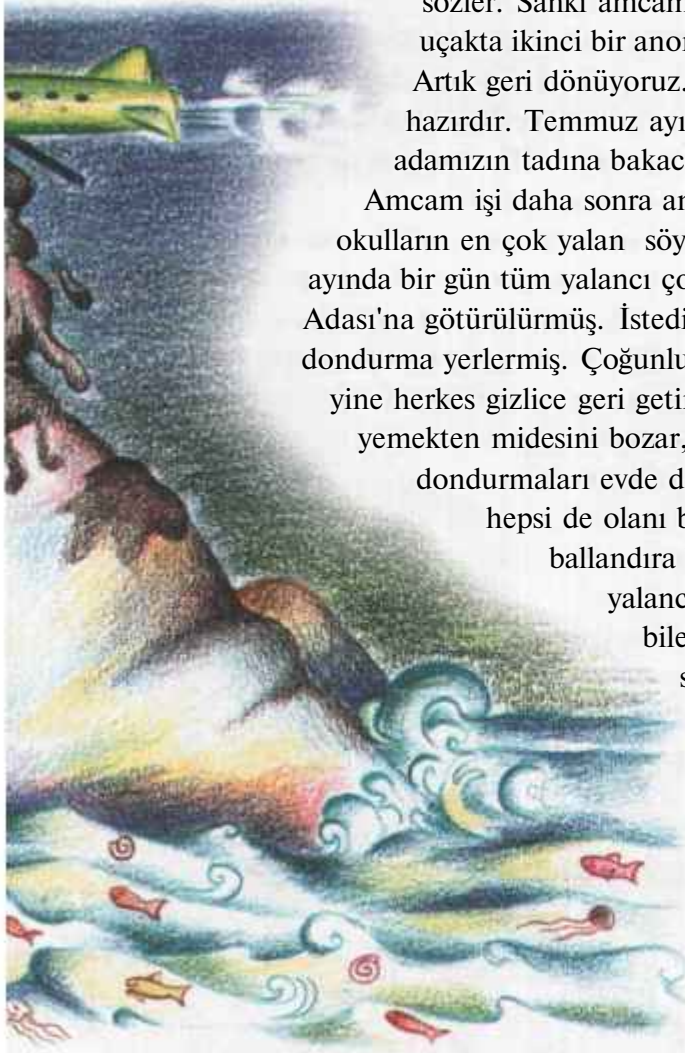
sözler. Sanki amcamın dediğı anında duyulmuş gibi uçakta ikinci bir anons: "Misyonumuz tamamlandı.

Artık geri dönüyoruz. Büyük dondurma adamız hazır. Temmuz ayında özel konuklarımızla gelip adamızın tadına bakacağız."

Amcam işi daha sonra anlayacakmış. Meğerse her yıl okulların en çok yalan söyleyen çocukları seçilir ve Temmuz ayında bir gün tüm yalancı çocuklar Büyük Dondurma Adası'na götürülmüş. İstedikleri kadar çikolata soslu dondurma yerlermiş. Çoğunlukla da tıka basa yerlermiş. Sonra yine herkes gizlice geri getirilirmiş. Kimisi dondurma yemekten midesini bozar, kimisi kutulara doldurduğu

dondurmaları evde de yemeğe devam edermiş. Ve tabii hepsi de olanı biteni arkadaşlarına heyecanla ve ballandıra ballandıra anlatırlarmış. Ama yalancı olarak bilindikleri için bir kişi bile onların bu olağanüstü serüvenlerine inanmazmış.

Onca dil dökerlermiş de kimse dönüp bakmazmış. Kimisi de bir yandan arkadaşına göz kırparken bir yandan da, "Tabii, tabii, size inandık," dermiş. İnanın, kimsenin inanmayacağı bir "Büyük Dondurma Adası" öyküsünün de hiç tadı olmazmış. Bu da onların yalancı olmalarının bedeliymiş

işte. Belki de en büyük ceza buymuş; inanılmamak!

Sanırım bu nedenle Büyük Dondurma Adası konukları arasında adayı iki kez ziyaret eden çıkmamış, rekortmenliği başkalarına kaptırmışlar hepsi.

Bir kez amcamın Büyük Dondurma Adası'ndan yalayarak dondurma yiyen Oscar adlı bir arkadaşının dili, adanın güney tepelerinden birinde yapışmış kalmış. Üç görevli arka arkaya tutunarak bütün güçleriyle çocuğu adadan çekerek uzaklaştırmaya çalışırken dilinden küçük bir parça kopmuş ve adaya yapışıp kalmış.

Bu olaydan sonra "S" leri ve "T" leri doğru dürüst söylemeyen Oscar'a arkadaşları dilinin ucuna ne olduğunu sormuşlar o da olayı anlatınca, yine her zamanki gibi birbirlerine anlamlı anlamlı bakarak "Anladık anladık, dilinin ucu Büyük Dondurma Adası'na yapışmış kalmış. Buzlar az biraz çözülünce gidip onu bulalım! diye gülüşmüşler.

Sonra, "Lütfen bir kez daha 'paspas' desene Oscar," diye onunla alay etmişler ve yalan söylerken dilini ısırıldığını iddia etmişler. Zavallı Oscar hem dilinin ucunu yitirmiş, hem de inanırlığını. Bir tek amcam inanmış çocuğun dediklerine.

Artık amcam bu "özel" çocuklardan biri miydi yoksa gerçekten mi kaçak binmişti Krema Pompası Uçağı'na, orasını kestirebilmiş değilim. Aklınızdan geçenleri okur gibiyim. Hayır amcam "S" leri

ve "T" leri çok düzgün söylerdi. Amcam çok güzel konuşurdu. Ben ondan duyduklarımı anlattım Barış'a.

Öykümün sonunda Barış'ın yanakları alev rengi değildi artık. Elleri yorganın üstündeki askerlere ve uçağa doğru uzanmıştı. Gözlerini kapatıp uyumadan önce annesi gelip ateşine baktı; 36.8'e düşmüştü. Usulca üstünü örttüm.

Mavibulut Yayınları

Artık Kendim Boyayabilirim Fatih Erdoğan
Artık Kendim Çizebilirim Fatih Erdoğan

*

Aç Tırtıl Eric Carle
Annem ve Ben Leyla Sakpınar
Kardeşim ve Ben Leyla Sakpınar
Babam ve Ben Leyla Sakpınar
Dedem ve Ben Leyla Sakpınar
Sevgi Kitabı Nuran Turan *Attila Akdeniz*
Anneme Neler Oluyor? Özlem Mumcuoğlu *Huban Kovman*
Saklambaç Oyunu Nuran Turan *Mistik*
Barış Çiçeği Nuran Turan *Turgut Keskin*
Yok Devenin Başı Nuran Turan *Sibel Demirtaş*
Fili Yuttu Bir Yılan Fatih Erdoğan
Beş Beyaz Benekli Baykuş Bana Bakıyor Fatih Erdoğan
Pabucumun Bağı Çözüldü Fatih Erdoğan
Okula Geç Kaldım Fatih Erdoğan
Dedem Bana Düdük Yaptı Fatih Erdoğan
Geçiyordum Ugradım Fatih Erdoğan
Ablam Bana Dil Çıkardı Fatih Erdoğan
Sınıfta Kaldım Haberim Yok Fatih Erdoğan
Kuşumu Kim Kışkırladı? Fatih Erdoğan
Beş Beyaz Benekli Baykuşun Dönüşü Fatih Erdoğan
Korkunç Korkuluğun Korkusu Fatih Erdoğan
Yağmur Yatağım İslatınca Jülide Sevim Aysun *Yıldız Sünnetçioğlu*
Kim Korkar Gambliğomdan Nuran Turan *Sibel Demirtaş*
Pofuduk Tembeller Ülkesinde İlda Delimenkanoğlu *Melek Öndün*
Küçük Beyaz Bulut Serpil Ural
Yıl Dede'nin Dört Kızı Perihan Karayel
Etekleri Zil Çalan Kız Nilgün Mete Aydagül *Melek Öndün*

*

Gökyüzündeki Tuhaf Delik Dilek Aykul Bishku *Betül Sayın*
Bir Işık Bin Işık Handan Derya *Yıldırım Derya*
Halil'in Yeni Ayakkabıları Turan Akmgüç Inceer

Serdar'a Öyküler Nuran Turan *Saadet Ceylan*
Serdar'ın Zaman Yolculuğu Nuran Turan *Mehmet Koyunoğlu*
Babaannemin Öykü Sepeti Nuran Turan *Saadet Ceylan*
Serdar'ın Rüya Kapanı Nuran Turan *Mustafa Delioğlu*
Nasreddin Hoca Eğlence Köyü Nuran Turan *Nazan Erkmen*
Nasreddin Hoca ve Serdar Nuran Turan *Nazan Erkmen*
Gönül Kuşu Michal Snunit *Fatih Erdoğan*
Atatürk ve Serdar Dolmabahçe'de Nuran Turan *Fatih Erdoğan*
Atatürk ve Serdar Anıtkabir'de Nuran Turan *Sunder Erdoğan*
Atatürk ve Serdar Yalova'da Nuran Turan *Ahmet Yeşil*
Atatürk ve Serdar Pera Palas'ta Nuran Turan *Fatih Erdoğan*

*

Küçük Prens Saint-Exupery
Uçurtmam Bulut Şimdi Sevim Ak *Behiç Ak*
Seni Seviyorum Coco Güngör Köknel *Emine İnkaya*
Penguin Tigi'nin Özlemi Melek Güngör *Mustafa Delioğlu*
Onu Seviyorum Fatih Erdoğan *Attila Akdeniz*
Sen Bir Kızılderilisin Hannes Janosch
Coco ve Sirk Yıldızı Güngör Köknel
İsmail ve Babamın 68 Kuşağı Necdet Neydim
Benim Orkestram Sizinkini Döver Melek Güngör
Çirkin Çirkef Cinleri ve Gül Sokağı Sakinlerinin Savaşı Dilek A. Bishku

Yaşasın kitaplar ve çocuklar...

ÇOCUK YAYINLARI DERNEĞİ

1. Çocuk ve Gençlik Yayınları Fuarı
13-17 Mayıs 1998

Her gün 10:30-19:00, giriş ücretsizdir
TÜYAP Sergi Salonu Tepebaşı İstanbul
Korkmaz Yiğit Vakfı'nın katkılarıyla